

РЕШЕНИЕ

№ 2059

гр. София, 15.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 04.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13206** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Ш. Ш. Н., гражданин на Б., срещу отказ за издаване на виза „С“, постановен по заявление от 13.09.2019г. от завеждащ консулска служба при Посолството на Б. в Д., И..

Изразяват се съображения за неговата материална незаконосъобразност. Претендират се разноски.

Жалбоподателят, редовно призован не се явява, не изпраща представител. Представя писмени бележки=

Ответникът - Завеждащ консулска служба при Посолството на Б. в Д., И., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмена защита.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения административен акт, приема за установени следните обстоятелства:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република Б.. Приложил е към същото следните документи:-

покана-декларация Приложение 3 към чл.17, ал. 2 от НУРИВОВР от чичото на чужденеца - S. A. AI; банкова референция от Банка ДСК на канещия; копие на неговия британски паспорт ;копие на българско удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС на A. A. S.; удостоверения за раждане, с превод на български език, на молителя, на на брат й S. A. S. N. и на чичо им A. S. A., копие от паспорт от Б. на B. S. L., майка на молителя; съгласие от бащата на молителя последния да пътува до Б.; смъртни актове на дядото и бабата на чужденката; медицинска застраховка; резервация за самолетен билет; пълномощно от родителите на молителя за подаване и получаване на заявленията за визи и паспортите ; копие на страници от лични документи.

В оспорения отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 вр. т.24от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание - „целта и условията на планирания престой не са обосновани”.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт . Ето защо, същата е допустима.

По същество е основателна, по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от цитирания нормативен акт.

В процесния случай, отказът е издаден от Завеждащ консулска служба при Посолството на Б. в Д., И.. По делото са приложени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, както и Заповед № 36 от 24.06.2019 г. на извънредния и пълномощен посланик на Република Б. в Д., Република И., от които се установява, че издателят на отказа е оправомощен да да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В мотивите на отказа е налице цитиране на правното основание – чл. 10, т. 17 и т.24 от ЗЧРБ. Фактически основания обаче, не са посочени. В оспорения административен акт е налице бланкетно изречение, в което декларативно се сочи, че целта и условията на планирания престой не са убедително обосновани. Това на практика е словесно изписване разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Защо административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал, при това убедително, целта и условията на своето пътуване, не става ясно. Макар да е посочено, че „гражданинът на В. реално не пребивава в Б.“, не са изложени доводи въз основа на какви доказателства е направен този извод.

Що се касае до второто правно основание – това по т. 24, което касае отказ за издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване, липсва дори и лаконично изявление, още по-малко аргументирано становище. Опит за излагане на конкретни съображения е направен едва в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, където се твърди, че поканата –декларация незаконосъобразно е изготвена от пълномощник на канещия, както и че адресът на пребиваване е „познат“ по повод други заявления за издаване на визи. Посочване на съображения за издаване на административен акт едва в хода на оспорването му по съдебен ред, съдът намира за недопустимо, доколкото становището на процесуалния представител не представлява документ, част от административната преписка, с който молителят да се запознае и да организира защитата си.

В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 10 т. 17 и т.24 от ЗЧРБ въвеждат като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно.

Съгласно цитираната норма норми, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания

престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване на целта на пътуването жалбоподателят е представил многобройни доказателства: покана-- декларация за частно посещение на чужденец в Република Б. и декларация за осигуряване на издръжка от страна на неговия чичо/ л.10/; застраховка за пътуване; платена резервация за полет Д. - Доха - С. на 01.10.2019г. и такъв за С. - Доха – Д. на 15.10.2019г. / л.48,49/; извлечение от банкова сметка /л.25/ и др.

В своята съвкупност, доказателствата, представени в хода на административното производство доказват, че целта на пътуването на Ш. Ш. Н. до Република Б. е посещение на роднини.

За доказано, с оглед представената декларация за адрес, копие на документ за продължително пребиваване на чичото на жалбоподателя, и останалите посочени по-горе доказателства и предвид липсата на други, които да ги опровергават, следва да се приеме и обстоятелството, че е осигурена жилищна площ за чужденеца, в апартамент в [населено място], кв. М. 3, бл.305. Последното има отношение към доказване условията на пребиваване от страна на заявителя, което също е обстоятелство, което има значение за правилното прилагане на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Колкото до представената в хода на съдебното производство справка от МВР-Гранична Полиция, съдът констатира, че в същата са изброени дати, на които гражданинът на ЕС А. Ш. А. е влизал и излизал в Б.. Както правилно е посочено в нея обаче, гражданите на ЕС, упражнили правото си на свободно придвижване в съюза, не подлежат на задължителна проверка в системата на МВР, поради което в системата на МВР не се съдържат данни за всички техни пътувания. Ето защо, съдът намира изводът на административния орган въз основа на подобна справка, че канещият не пребивава реално в Б., за необосновен.

От постъпилата справка от ДАНС /л.90/ се установява, че не са налице данни жалбоподателят да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10 ал. 1 т.1 от ЗЧРБ.

Както вече бе посочено, от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването. Не са посочени и други конкретни фактически основания за отказ за издаване на виза. Последното обстоятелство води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване – едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза за краткосрочно пребиваване. Същият е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ

и във връзка с въведеното основание по т. 24 на чл.10 от ЗЧРБ , че виза за краткосрочно пребиваване се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността и съдържанието на приложените документи и надеждността на направените от чужденеца изявления за намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в Б., и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК, с приложени към него договор за правна защита (с превод на български език), фактура за получено плащане, банково платежно; и квитанция за внесена държавна такса, в размер общо на 402 лева / 392 лева —адвокатско възнаграждение и 10 лева –ДТ/.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ш. Ш. Н., гражданин на Б., Отказ за издаване на виза „С“, постановен по заявление DEL 19002606 от 13.09.2019г. от завеждащ консулска служба при Посолството на Б. в Д. , И..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба при Посолството на Б. в Д. , И., чрез дирекция „К. отношения” в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Консулска служба при Посолството на Б. в Д. , И. ДА ЗАПЛАТИ на Ш. Ш. Н., гражданин на Б., направените съдебни разноски в размер на 402 / четиристотин и два / лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ:

